

UZASADNIENIE

J. U. został oskarżony o to, że:

I. w nieustalonym okresie do dnia 09 października 2012 roku w P., województwo (...), działając bez wymaganego wpisu do rejestrów, o których mowa w art. 3 ust.1 Ustawy z dnia 02 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U.2015.103 j.t.), wytwarzał wyroby tytoniowe przy użyciu specjalistycznego urządzenia do produkcji papierosów oraz przy użyciu komponentów w postaci tytoniu i gilz,

tj. o czyn z art. 12a ust 1 Ustawy z dnia 02 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych;

II. w dniu 20 marca 2012 roku w B., powiat (...), województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu z dotychczas nieustalonym mężczyzną, co do którego materiał wyłączono do odrębnego rozpoznania, dokonał rozboju na pracownicy Urzędu Gminy w B. – M. W., w ten sposób, że po uprzednim użyciu przemocy, tj. przetrzymywaniu za ręce, a następnie zadawaniu uderzeń niebezpiecznym narzędziem w postaci drewnianej deski po głowie i całym ciele, doprowadzając ją do stanu bezbronności, dokonał zaboru torby wraz z pieniędzmi w kwocie 33.302, 36 złotych, czym działali na szkodę M. W. oraz Urzędu Gminy w B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 roku w sprawie II K 832/14:

- uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i na podstawie art. 12a ust 1 Ustawy z dnia 02 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych wymierzył karę 80 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

- uznał oskarżonego – w ramach czynu II – giego - za winnego tego, że kierował wykonaniem czynu zabronionego, przez dotychczas nieustalonych dwóch mężczyzn, co do których materiał wyłączono do odrębnego rozpoznania, którzy w dniu 20 marca 2012 roku w B., powiat (...), województwo (...), dokonali rozboju na pracownicy Urzędu Gminy w B. – M. W. w ten sposób, że po uprzednim użyciu przemocy, tj. przetrzymywaniu za ręce, a następnie zadawaniu uderzeń niebezpiecznym narzędziem w postaci drewnianej deski po głowie i całym ciele, doprowadzając ją do stanu bezbronności, dokonali zaboru torby wraz z pieniędzmi w kwocie 33.302,36 złotych, czym działali na szkodę M. W. oraz Urzędu Gminy w B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, czym wypełnił dyspozycję art. 280 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk i na podstawie art. 280 § 1 kk wymierzył karę 5 lat pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 14 a ustawy z dnia 02 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr 3/12 na kartach 894 - 896 akt sprawy pod pozycjami 33-45;

- na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Nr 1/122/12 na karcie 336 akt sprawy pod pozycją 1 i zarządził jego zniszczenie;

- zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego w części dotyczącej rozstrzygnięcia co do czynu opisanego w punkcie II wyroku.

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 2 i 3 kpk i zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania - art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk – mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą w szczególności na :

- bezpodstawnym i całkowicie dowolnym – z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów – odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. U., który konsekwentnie nie przyznawał się do udziału w przestępstwie rozboju na pracownicy Urzędu Gminy w B. - M. W., co w połączeniu z materiałem dowodowym, zgromadzonym w aktach sprawy, w szczególności w zakresie opisu przez świadków - M. W., J. M., M. P. - osób dokonujących rozboju i wskazywaniem przez świadków tego zdarzenia i samą pokrzywdzoną, iż dokonali go młodzi mężczyźni z jednoczesnym brakiem dowodów na to, iż w czynie tym brał udział, był na miejscu i kierował tymi osobami sam oskarżony J. U., przy jednoczesnym oparciu się na zeznaniach świadka T. W., który nie był bezpośrednim świadkiem tego czynu i tak naprawdę domyśla się on tylko udziału oskarżonego J. U. w jego popełnieniu, i na swój sposób rekonstruuje rzekomą z nim rozmowę telefoniczną, nie jest w stanie określić gdzie ten oskarżony w czasie popełnienia czynu był, jakie czynności podejmował, co uzasadniało w połączeniu z brakiem obiektywnych dowodów potwierdzających udział J. U. w przedmiotowym czynie , uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa,

- pominięciu przy konstruowaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i ustaleniu rzeczywistego przebiegu wydarzeń, dowodów przeczących tezie oskarżenia i przemawiających na korzyść oskarżonego, a nadto naruszeniu zasady in dubio pro reo, nakazującej rozstrzygać na korzyść oskarżonych wszystkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych, w szczególności co do obecności oskarżonego na miejscu popełnienia przestępstwa i jego roli, tj. kierowaniu przez niego osobami dokonującymi rozboju, które powinny być dokonywane zgodnie z rzeczywistością przy uwzględnieniu wszystkich dowodów ocenianych w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i skazanie oskarżonego J. U. za przestępstwo opisane w punkcie II wyroku, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w żadnym razie nie uprawnia do przyjęcia takiego wniosku, mając na względzie, iż brak jest bezpośrednich świadków czynu opisanego w punkcie II wyroku, a ustalenia Sądu, co do kierowniczego sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu opierają się tylko i wyłącznie na domysłach, których zdaje się nie potwierdzać sam świadek T. W., który „nie postrzegał oskarżonego jako mózgu” całego procederu.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie II wyroku i utrzymanie wyroku w pozostałej części w mocy, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając słuszność środka odwoławczego w zakresie wyznaczonym treścią zarzutów, stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy nie dopatrył się ani zarzucanych przez skarżącego błędów w ustaleniach faktycznych, ani naruszenia przepisów postępowania, odnoszących się do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przeciwnie, zdaniem Sądu Okręgowego w całości wypada zaakceptować poczynione ustalenia, jak i wyprowadzone na ich podstawie wnioski końcowe. W konsekwencji nie może zyskać aprobaty tak postulat uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności za zarzucany mu czyn, opisany w punkcie II części wstępnej wyroku, jak i wniosek ewentualny - uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Podkreślić należy, iż to, że Sąd Rejonowy ocenił poszczególne dowody zebrane w tej sprawie w sposób odmienny, aniżeli życzyłoby sobie tego skarżący nie oznacza, że argumentacja i rozważania Sądu Rejonowego są wadliwe.

Wbrew zarzutowi skarżącego Sąd pierwszej instancji zasadnie przyjął za miarodajne dla poczynionych ustaleń zeznania świadka T. W.. Są one rzeczowe i konkretne. Przyniesione przez ww. świadka fakty pozwalają na weryfikację

postawionemu oskarżonemu zarzutu rozboju, gdyż z zeznań tych wynika logiczny i spójny obraz zachowań oskarżonego związanych z jego przestępczym dokonaniem. Nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności tychże zeznań jest to, że świadek nie ukrywał, że dostarczył oskarżonemu informacje dotyczące sposobu przenoszenia przez pracowników Urzędu Gminy w B. pieniędzy przeznaczonych na świadczenia socjalne, orientacyjnej kwoty oraz czasu ich przenoszenia. Przyznał też, że za przekazanie takich informacji miał otrzymać pieniądze. Zważyć należy, że świadek T. W. nie miał żadnego powodu, żeby bezpodstawnie pomawiać oskarżonego i podawać nieprawdziwe fakty.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw, by zdyskwalifikować zeznania T. W. ze względu na fakt, że nie był on bezpośrednim świadkiem zdarzenia będącego przedmiotem osądu. Zważyć należy, iż świadek wiedzę na temat dokonanego na pracownicy Urzędu Gminy w B. rozboju powziął od samego oskarżonego, podczas rozmowy przeprowadzonej po dokonaniu zdarzenia. W rozmowie tej dowiedział się od oskarżonego, iż skradziona kwota była niższa od tej, która zwykle jest wypłacana przez Urząd Gminy w B. na świadczenia socjalne oraz że zabezpieczenie teczek do przenoszenia takich pieniędzy było uszkodzone. Informacje takie z pewnością nie byłyby znane oskarżonemu gdyby nie miał do czynienia z czynem będącym przedmiotem osądu w przedmiotowej sprawie.

Za trafnością ustaleń poczynionych w sprawie przemawia fakt, iż wersja oskarżenia ma wsparcie w dowodach obiektywnych - notatkach urzędowych policji, dokumentacji fotograficznej, nagraniu z kamery z miejscowości R.. Dowody te wskazują, iż za pojazdem, którym to z miejsca zdarzenia uciekało dwóch sprawców napadu na pracownice Urzędu Gminy w B., poruszał się samochód osobowy marki O. (...) należący do oskarżonego J. U..

Obrońca kwestionując poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne wybiórczo potraktował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazując jedynie na te dowody lub ich fragmenty, które miałyby potwierdzać zarzuty apelacji. Pominął jednoznaczny wymowę zeznań świadka T. W., których uwzględniając reguły logiki i doświadczenia życiowego treść, nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony dopuścił się opisanego w punkcie II wyroku w przypisanej formie zachowania.

Podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, iż w przedmiotowej sprawie zachodziła podstawa do oceny zachowania oskarżonego w kategoriach sprawstwa kierowniczego. Oskarżony był organizatorem przestępczego przedsięwzięcia co wynika z faktu pozyskiwania przez niego informacji dotyczących okoliczności w jakich możliwe było dokonanie napadu na pracownice Urzędu Gminy w B., przenoszące pieniądze na świadczenia socjalne i ustalenia ze świadkiem T. W. wynagrodzenia za przekazanie takich informacji. Nie sposób pominąć również okoliczności, iż oskarżony nie uczestniczył bezpośrednio w napadzie – brak w tym zakresie dowodów, a posłużył się w tym celu innymi osobami. Sam całe zdarzenie obserwował z samochodu, a po jego zakończeniu poruszał się za pojazdem, którym uciekali dwaj napastnicy – na co wskazuje rzeczowy materiał dowodowy.

Nie można zgodzić się z tym, że Sąd Rejonowy rozstrzygnął wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, skoro, jak to wyżej przedstawiono, materiał dowodowy stanowił wystarczającą i nie rodzącą takich wątpliwości podstawę, do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu przestępstwa rozboju. Tym samym nietrafnie zarzuca skarżący, że w sprawie doszło do naruszenia art. 5 § 2 kpk.

Sąd Okręgowy aprobuje i podziela stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie wymiaru kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego za przypisane z punktu II wyroku przestępstwo. Wymierzona oskarżonemu kara 5 lat pozbawienia wolności jest sprawiedliwa i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Kara w takim rozmiarze właściwie spełni zadania w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie mają być osiągnięte wobec oskarżonego.

Dokonując analizy możliwości płatniczych obwinionego, ocenić należało, że uiszczenie kosztów sądowych za drugą instancję mogłoby stanowić dla niego nadmierną uciążliwość, w związku z czym Sąd Odwoławczy zwolnił obwinionego od opłaty za drugą instancję i zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze.